



*Kdo  
miluje  
nejvíc*

*Tess  
Stimson*



Tess Stimson

Kdo miluje  
nejvíc

20/3



Copyright © 2009 by Tess Stimson  
Translation © 2013 by Klára Šumová  
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE CRADLE SNATCHER,  
vydaného nakladatelstvím Pan Books, Londýn 2009,  
přeložila Klára Šumová

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Hana Bončková

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Rajka Marišinská

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,  
v květnu 2013

**ISBN 978-80-7303-849-6**

*Mému synu Matthewovi,  
skutečnému spisovateli naší rodiny.  
Nemiluju nikoho nejvíc, ale kdyby ano...*



# Prolog

„Žádné chůvy,“ zafuním, zatímco prodavač novin rozkládá na chodník za svým stánkem výtisk *Timesů*. „Dohodli jsme se tak, ještě než jsme otěhotněli.“

Poryv mrazivého větru mi připlaskne mokrou sukni na stehna.

Nemotorně se natahuji po jeho stoličce. „S bratrem nás vychovaly chůvy. Davina tvrdí, že jsem blázen, když si nechci ke dvojčatům nikoho vzít, ale copak si člověk nepořizuje děti právě proto, aby se o ně mohl starat? Kousek od nás je pěkná Montessori... ááá... školka, která přijímá od šesti měsíců, a do té doby budu pracovat z domova.“

Celých devět měsíců jsem si bláhově představovala, jak s blokem a notebookem sedím u kuchyňského stolu, probírám se fotkami orchidejí a pivoněk, z iPodu k tomu hraje Bach a u nohou mi spokojeně broukají dvojčátka na hracích dekách.

„Je mi jasné, že se jim budu muset trochu přizpůsobit, ale dělá to tak spousta matek, ne? Že zvládají práci i děti. Stačí si to jen dobře zorganizovat. Je to skoro stejné jako vést podnik. Když zvládnou to, zvládnou určitě i... ááá.“

„Vydržte, mladá paní,“ snaží se mě ze všech sil uklidnit stánkař. „Sanitka už je na cestě.“

„Nebojte. Můj muž tu bude co nevidět. Bude to trvat ještě hodiny...“

Jenže vtom mě zasáhne další vlna šílené bolesti. Začíná se mě zmocňovat panika. Kontrakce mám sotva po minutě, to už do porodnice nestihnu. Nestihnu to dokonce ani do sanitky.

To přece není možné. Něco takového se mně přece nemůže stát. Dramatické situace nejsou můj styl. Vždycky jsem na všech-

no dokonale připravená. Všechno jsem si pečlivě naplánovala. Jenže kde je teď můj soukromý pokoj, moje tlumená hudba, můj TENS přístroj na tišení bolesti, kam se poděly ty starostlivé ruce, co mi měly masírovat záda a zahřívát chodidla? Kde je můj nákladný porodník? A kde můj manžel?

Jako zdálky se vidím, jak se svážím ze stoličky a jako zvíře se hrbím na všech čtyřech na studeném špinavém chodníku za stánkem s novinami. Prodavač posílá zvědavé kolemjdoucí hlasitě do háje, tady není žádné divadlo, copak nevidí, že ta paní potřebuje trochu soukromí?

Chundelatá kolie se snaží vytrhnout páníčkoví, dojde až ke mně a olízne mi tvář. Zvednu hlavu. Je Štědrý den. Světýlka v korunách stromů na Sloane Square se třpytí jako hvězdy. Reproduktory v podchodu metra za mnou vyřvávají koledu „Hle, archanděl“. Tak to už nám tu chybí jenom tři králové a pár ovcí.

Takhle jsem svoje děti na svět přivést nechtěla.

Už teď se mi to nedaří tak, jak jsem si plánovala.



# *Dívčí škola u sv. Jany*

MAGDALEN AVENUE, OXFORD, OX5 2DY

---

## ZPRÁVA PRO RODIČE

---

školní rok 1981–1982, II. pololetí

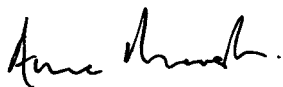
JMÉNO     Sterlingová, C. P.  
TRÍDA     čtvrtá  
VĚK        10 let a 7 měsíců

### HODNOCENÍ

---

Clare je pilná a zodpovědná žákyně. Ve škole se snaží a její vynikající známky jsou toho důkazem. Clare je velmi pečlivá, poněkud obtížně se však přizpůsobuje neplánovaným změnám. Její výsledky by byly ještě lepší, kdyby dokázala být trochu flexibilnější. Také by jí prospělo, kdyby si našla zájmy, jež by nesouvisely se školou. Při sportu či jiných mimoškolních aktivitách by si pravděpodobně snáze našla přátele.

Celkově jsme s prací Clare v letošním školním roce velmi spokojeni a budeme se na ni v září těšit na druhém stupni.



Anne Marshová,  
ředitelka školy

# 1

## CLARE

Orgasmus je pěkně ošemetná záležitost. Je k němu potřeba ta správná nálada, ta správná atmosféra a stačí jediná falešná nota a je po všem. Bez ohledu na to, jak horlivě vám manžel jazykem doráží na klitoris. Orální sex mi nikdy moc neříkal. To jsem mu ale nemohla na začátku našeho vztahu přiznat, myslel by si, že se mnou bude v posteli nuda. Jenomže pak se to s člověkem táhne. Těžko můžete manželovi po sedmi letech říct, že štěká na špatný strom.

Samozřejmě mi bylo hned jasné, že se nedokážu uvolnit. Jenže když už mám něco na seznamu, chci si to odškrtnout.

„Copak, miláčku,“ vzhledne mi Marc od stydkých pysků, „děje se něco?“

Ne že by pro mě byl sex někdy povinností. Na seznam si dávám i návštěvu u kosmetičky a reflexní masáž. Sotva bych mohla vést sedm exkluzivních květinářství v sedmi různých londýnských obvodech a mít v naprostém pořádku domácnost i manželství, kdybych neměla ve všem brutální systém. Možná to nepůsobí právě romanticky, jenže kdyby si víc manželek připisovalo na seznam sex, nebylo by tolik rozvodů. I když Marc by se mnou asi nesouhlasil.

Chudák Marc. Taky na to neměl dneska zrovna náladu. Celkem jasně se vyjádřil, že by se chtěl dívat na kabelovce na hokej (zrovna hrál jeho domovský tým, Montreal Canadiens), naštěstí ale není těžké muže přimět, aby změnil názor. Muži nepotřebují horkou koupel, tlumenou hudbu, zapálené svíčky a čtyřicetimi-

nutovou předehtu. Když na to přijde, nepotřebují ani ženskou z masa a kostí.

Vrátí se svědomitě ke svému úkolu, jenže mě se mezitím zmocnila únava, oba ráno vstáváme v pět hodin, takže... no, prostě začnu malinko přehánět. Všichni se čas od času uchylujeme k drobným neškodným lžím. Jen si představte tu situaci pod vánočním stromkem, kdyby každý řekl, co si opravdu myslí o odporne sadě plastových krabic v tělové barvě, kterou právě dostal. Někdy je zkrátka třeba radost a nadšení ze zdvořilosti trochu předstírat.

Stačí chvilka a Marc do mě spokojeně vklouzne. Pevně si ho k sobě přitisknu, aby ho nevytáhl moc brzy a nezmařil tak naše úsilí.

Tři měsíce snažení o miminko nejsou zase tolik, jenže mně je už sedmatřicet. Dělán všechno pro to, aby můj pohledný a okouzlující manžel zapomněl, že je téměř o desítku let mladší než já. Já na to ale nezapomínám.

Ani na vteřinu.

Sex s Marcem je obvykle velmi pěkný, takže je trochu škoda, že počnu zrovna při takhle upachtěném čísle.

Moje těhotenství probíhá učebnicově. Vím to, protože jsem si o něm přečetla čtrnáct odbornějších i méně odborných publikací. Našla jsem v nich různé, mnohdy protichůdné rady, takže když mám pochybnosti, radši se držím při zdi. Jak už jsem Marcovi vysvětlovala (i když ani v tomhle jsem nebyla tak docela upřímná), nejde o to, že bych neměla na sex chuť, ale přece bychom nechtěli miminku nějak ublížit.

A pak při screeningu šjovéhoho projasnění ve třináctém týdnu zjistíme, že nejde o miminko, ale miminka. V množném čísle.

Marc je samozřejmě nadšený, bere to jako důkaz své výjimečné plodnosti. Já jsem nejdřív trochu v šoku, ale když se z něj vzpamatuju, uvědomím si, jaké to bude mít praktické výhody. Obstarat dvě děti nebude o tolik víc práce než obstarat jedno, je to jen otázka organizace. Člověk prostě jen udělá dvakrát tolik domácích jablečné přesnídávky a tak. Od svatby nám trvalo pět let, než se nám díky spoustě pečlivého plánování podařilo vytvořit si v na-

ších pracovních povinnostech a finančních prostředcích prostor pro tohle těhotenství. Aspoň se nebudu muset znovu uvolňovat z *Království květin*. Marc si možná představoval šest dětí (má pět starších sester), můj limit ale vždycky byly dvě.

„Drahoušku! Dvočata?“ vydechne moje matka, když jí to prozradím. „Clare, opravdu se ti to zdá moudré?“

„Na to už je teď trochu pozdě,“ utrousím suše. „Davino, řídím devatenáct zaměstnanců a sedm obchodů, takže myslím, že se o dvě malé děti dokážu postarat. Všechno jsem si k tomu načítala.“

„Jsem si jistá, že bys dokázala napsat vynikající absolventskou práci na téma výchova dětí,“ halí se Davina do lehké letní kožešiny, „jenomže to není tak docela totéž, jako je skutečně vychovat.“

Nejradši bych jí něco řekla, ale nechám to být. Moje matka nikdy nepředstírala, že by ji mateřství nějak zvlášť těšilo. Příroda ji obdařila dávkou mateřského citu, která by sotva stačila na malého králíčka, takže od začátku velmi pečlivě dbala na to, aby o mě a mého mladšího bratra Xana neprojevila sebemenší zájem dřív, než budeme oba podle zákona plnoletí. Vyrůstala jsem s představou, že „matka“ je netrpělivá, odtažitá bytost, která se nechce nechat obejmout – „Drahoušku! Máš ulepené prstíky!“ – a drobné úspěchy svých dětí vraždí slovními dýkami: „To je pěkné, že jsi z biologie nejlepší ve třídě, drahoušku, jenže vás je ve třídě jenom dvaadvacet.“ Byla jsem si jistá, že nás má ráda, stejně tak jsem si ale byla jistá i tím, že kdyby jí náš otec nedal jasně najevo, že při jeho jmění je její povinností dát mu dědice, nikdy by nás neměla.

Nikdy jsem jí neměla za zlé, že nás šoupla na starost dlouhé řadě chův, od začátku jsem ale byla rozhodnutá udělat to jinak.

Ani na okamžik mě nenapadlo, že jsou moje představy o výchově dětí v lepším případě dosti mlhavé a v horším případě vůbec netuším, do čeho jdu.

Do porodu mi zbývají ještě dva měsíce a všechno už mám připravené, všechny položky na svém Mimi seznamu mám odškrtnuté. Ke schodům v našem domku v Chelsea jsem nechala namontovat bezpečnostní zábrany – „Ti cvrčci tu ještě ani nejsou, a ty už

Jim tu buduješ ohrady,“ bručí Marc dobromyslně – a ve všech zásuvkách jsou plastové bezpečnostní záslepky. Dětský pokoj v neutrální světle zelené je vymalovaný netoxickou barvou s atestem pro použití v dětských pokojích. Kamarádka malířka mi kolem oken a dveří vymalovala prvosenky (značící naději a mládí), sedmikrásky (nevinnost) a astry (skromné začátky, z nichž vzejdou velké věci). Dlouhé týdny trávím hledáním kočárku, který by měl co nejvíc bezpečnostních prvků a zároveň dítěti/dětem poskytoval maximální pohodlí. Vybraný porodník (čtvrtý, u kterého jsem byla) mi navzdory mému přesvědčení vymluví pořízení monitoru dechu, a tak aspoň přinutím Marca, aby do všech místností našeho domu namontoval nejmodernější kamerový systém, abych mohla dvojčata kdekoli sledovat.

Svému zástupci Craigovi jsem sdělila všechno podstatné, aby mohl v *Království květin* v mžiku převzít otěže. Všechny vánoční nákupy vyřídím v listopadu, abych pak nemusela obíhat obchody se dvěma novorozeňaty, pokud by se náhodou rozhodla přijít na svět před termínem (Štědrým dnem). Tašku do porodnice mám sbalenou a nachystanou u dveří. Jsem připravená.

Zato dvojčata podle všeho nejsou.

Snažím se odpočívat, jak píšou ve všech těch knihách, čekání mi ale nikdy moc nešlo. Jsem ten typ, který radši dává věci do pohybu. Kdybych nebyla tak skálopevně rozhodnutá pro přirozený porod (dočetla jsem se, že sedativa procházejí placentou, děti jsou po nich ospalejší a mají v oněch životně důležitých prvních hodinách po porodu, kdy se utváří vztah mezi matkou a dítětem, menší chuť sát), nejspíš bych zvažovala císařský řez s možností výběru termínu. Jak si má člověk něco naplánovat, když neví, kdy to přijde.

A pak mi na Štědrý večer, právě když jedu metrem trasy District & Circle Line a náruč mám plnou jmelí pro jednu ze svých nejdůležitějších klientek, praskne voda.

Kolem břicha se mi sevře jako obruč bolest a já se začnu svíjet. Je to mnohem horší, než jsem čekala. Proč na to člověka někdo nepřipraví?

Stánkař mi přehodí přes ramena svoji prošívanou bundu. Zuby mi cvakají zimou. Nemůžu se zahřát. Chci, aby to přestalo. Chci, aby bylo po všem. Chci svého manžela...

„Clare!“

„Marcu!“ svírám mu plačky ruku.

Z dálky ke mně doléhají hlasy.

„Musíme ji dostat do taxíku...“

„Na to už je pozdě, kamaráde...“

Někdo na mě mluví. Ať jdou všichni pryč. Jsem tak unavená. Snášela bych tu bolest líp, kdyby mě nechali aspoň chvíli pro spat. Kdybych si tak mohla odpočinout a vrátit se k tomu zítra...

„Clare, vnímej mě,“ přikazuje mi Marc. „Až ti řeknu, abys tlačila, tak se do toho ze všech sil opři.“

„Ale co můj soukromý pokoj! Můj TENS přístroj na tišení bolesti! Všechno je zařízené...“

„Miláčku, naše děti jsou na cestě! No není to úžasné?!“

„Tak si to pojď zkusit, do prdele!“ zařvu na něj.

Marc šeptem vydechne: „Bože, to musí být hodně zlé. Moje manželka nikdy nekleje.“

„Tím bych se teď moc nezabýval, kamaráde.“

„Během poslední kontrakce jsem viděl hlavičku miminka, Clare. Až přijde další, tak zatlač...“

„Hlavně to ze mě dostaň!“

Najednou mám zoufalou potřebu tlačit, kterou nejde ovládnout ani potlačit, asi jako když se člověku chce zvracet. Mám pocit, jako by se mi konečnicí snažila prodrat obrovská železná pěst. *Tohle přece nemůžou být mimina, myslím si přihloupě, ta by měla jít jinudy. Asi se tu podělám, všichni to uvidí, ale nemůžu si pomoci, nemůžu to zastavit, musím tlačit...*

Cítím pálení a trhání, jako bych se poltila ve dví jako zralý meloun.

„Ještě jednou zatlač...“

*To přece nejde, to není možné, nejsem dole dost široká, něco není v pořádku...*

„Je krásné, Clare, nádherné. Zatlač!“

„Do prdele, já tlačím!“ zařvu.

Něco ze mě rychle vyklouzne a tlak poleví.

„Otevři oči,“ šeptá Marc.

Dává mi do náručí mého chlapečka. Vůbec nepláče. Otevřu oči a pohlédnu do těch jeho, temně modrých, jako mám já, a už teď plných otázek. Tělíčko i vlásky má pokryté mázkem.

O pár minut později se narodí jeho sestřička. Okamžitě začne zuřivě vyřvávat nad nedůstojností svého narození. Nejasně si uvědomuji, že se můj syn ještě pořád nenadechl.

Slyším jekot sirén a vzápětí už se k nám žene záchranářka.

„Řekněte jim, že je to v pohodě, že už to celkem zvládám,“ sdělím jí a na důkaz svých slov ztratím vědomí.

Naše dcera Poppy, pojmenovaná podle pocitů, které ve mně probouzí (radost, útěchu a klid) je celý Marc. Je to temperamentní miminko plné života, které byste nejradši snědli, má hladkou tvářičku barvy medu, husté tmavé vlasy a řasy jako mrkací panna.

Rowan je bledý a blondatý po mně. Doufám, že ho jméno, spojované se silou a magií, tak nějak ochrání.

Marc dva týdny statečně přejíždí mezi naším domovem a Poppy, která se má čile k světu, a jednotkou intenzivní péče novorozeneckého oddělení Nemocnice princezny Eugenie a Rowanem, jehož život pořád visí na hodně tenkém vlásku. Jejich hormony zaplavená, pokořená a vyčerpaná matka mezitím leží v nemocnici na druhém konci Londýna stížená prudkou infekcí, kterou si pořídila, když rodila na ulici jako ginem zlitá děvka z karikatur Williama Hogartha.

Davina za mnou samozřejmě nepřijde. Ani jsem to nečekala.

Překvapuje mě zdánlivá lehkost, s níž se Marc ujímá své otcovské role. To já bych měla být od přírody naprogramovaná k tomu, abych si se svými potomky vytvořila pevný vztah, jenže zatímco já mám co dělat, abych se srovnala s představou, že jsem teď matkou, jemu to přijde přirozené jako dýchání.

Když jsme na sebe s Marcem Eliasem jednoho mlhavého únorového dne kolem čtvrté ráno téměř před sedmi lety narazili, ani náhodou jsem ho nepovažovala za slibný manželský nebo otcovský materiál. Jeho šedé BMW jsem uviděla až ve chvíli, kdy z boku narazilo do mojí dodávky.

„Promiňte,“ omluvila jsem se mu, jak se omlouvají jen ženy, které jsou si jisté, že jsou v právu, „ale tohle je jednosměrka.“

Řidič spustil elektricky ovládané okénko. „Nedala jste blinkr...“ „Jak už jsem říkala,“ opakuji poněkud méně zdvořile, „tohle je jednosměrka.“

„Máte to jen trochu promáčknuté. S tím se klidně...“

Jestli něco nesnáším, tak chlapy, co nejsou ochotní přijmout zodpovědnost za to, co provedli. Zvednu ruku na znamení, že si to má nechat. „To nemyslíte vážně,“ pronesu s ledovým klidem, „že ne?“

Nenapadlo mě, že bych měla být nervózní, dokud nevystoupil. Měřím sto sedmdesát pět centimetrů, takže jsem dost vysoká, on se ale nade mnou i tak tyčil. Byla ještě tma a v ulicích u New Covent Garden nebyla ani noha. Většina majitelů stánků a ranních ptáčat z řad velkooběratelů, jako jsem byla já, už byla uvnitř krytého tržiště, z dosahu nepřijemného větru a plísňkanice. Tady by mě nikdo křičet neslyšel.

Nehnula jsem se z místa a uvažovala, jestli bych mu nohou vůbec dokopla do rozkroku.

Jeho reakce mě vyvedla z míry.

„Nešla byste na oběd?“ zeptal se.

Když jsem pak později seděla v ústřicovém baru a nimrala se v talíři plném koryšů, říkala jsem si, co ode mě může chtít. Nebyla jsem tak bláhová, abych si myslela, že jsem ho uhranula svojí krásou. Ani v lepších chvílkách jsem nevypadala bůhvíjak a před sedmi lety měl můj život k lepším chvílkám zrovna dost daleko. Naprosto nesmyslně jsem si po Londýně pronajímala další a další obchody, jako bych hrála Monopoly, pravidelně jsem dělala dvacet hodin denně, jen abych udržela *Království květin* v chodu, mlela jsem z posledního a bylo to na mně vidět.

Díky dennímu světlu jsem naopak viděla, že Marc vypadá tak skvěle, až bych ho nejradši zhltila. Měl karamelovou pleť a oči temně hnědé jako hořká čokoláda (později jsem se dozvěděla, že za svůj svůdný sharifovský vzhled vděčí svému libanonskému otci, který, když byly Marcovy čtyři roky, i s rodinou emigroval do Kanady). Byl vtipný, okouzlující, sečtělý a díky mládí strávenému



v Montrealu měl sexy cizokrajný přízvuk, někde na hranici mezi francouzským a severoamerickým.

A taky byl mladý, bylo mu třiadvacet, o osm méně než mně.

Pozval mě na další oběd a já odmítla. Namlouval si mě naprosto učebnicovým způsobem: posílal mi básnické sbírky, čokoládové lilie, lístky na *Madame Butterfly*. Poděkovala jsem mu za ně a šla se svým bratrem Xanem. Nebrala jsem Marca vážně a i přes miliony, s nimiž ve službách Kanadské státní banky v londýnském City den co den obchodoval, v mých očích sotva vychodil základní školu. Bylo mi jedenatřicet. Potřebovala jsem staršího muže, někoho zkušenějšího, někoho, ke komu bych mohla vzhlížet (myšleno přeneseně, ne doslova).

Jenže on mi i přes své mládí – nebo možná právě díky němu – nadbíhal s neúnavností a vytrvalostí, jaké jsem do té doby nezažila. Většinu mužů odradil můj červený diplom z Oxfordu a můj příjem v řádu statisíců. Marc byl jiný. Nic z toho ho nevyvedlo z míry. Přičítala jsem to tomu, že je o tolik mladší. Možná, že tahle generace nových mužů skutečně vnímá ženy jako rovnocenné partnery.

A i tak bych mu nejspíš nebrala telefon, kdyby neobjevil moje webové stránky a nezačal mi posílat maily.

Zpočátku mi psal jen tak nezávazně, jako kamarádce, takže jsem si myslela (a přiznávám, že mě to překvapivě zamrzelo), že už na vztah se mnou nepomýšlí. Rozčiloval se kvůli globálnímu oteplování (no jo, v tom byly jeho roky jasně znát) a řešil se mnou, jestli je rozumné točit nové verze slavných filmů. Pak mi začal postupně psát o svém životě. Jeho pět starších sester jsme probírali do takových podrobností, až jsem měla pocit, že jsem se ocitla v románu Jane Austenové. Líčil mi, jak se cítil, když si jeho nejlepší kamarád v sedmnácti letech prohnal hlavu kulkou, i svoje úvahy o tom, jestli bude mít někdy tak pevné manželství jako jeho rodiče. Nešlo ani tak o to, co psal, ale o to, že mi to vůbec psal. Pro ženu zvyklou na vztahy s citově zastydlými a zahořklými starými mládenci nemohlo být nic svůdnějšího než muž, který jí bez vybízení říká, co si myslí. Šest měsíců mi mailem líčil útržky svého života, a než jsem se nadála, stal se součástí toho mého.

Když mě rok po našem seznámení požádal o ruku, ještě pořád jsem nechápala, co na mně vidí. Vzhledla jsem k tomu nádhernému mladému rytíři, který stál před oltářem vedle mě, zatáhla břicho a modlila se, aby mě miloval pro to, jaká jsem. „Řekni mi,“ neodpustila si rýpnutí Davina, moje matka. „Zeptal se někdy on tebe, co si myslíš ty?“

Moji novorozenou dceru mi každý den přiváží na kojení Marc, ne moje matka. Samozřejmě, že jsem o obtížích, které mohou provázet kojení a sání, něco četla, nic mě ale nemohlo připravit na realitu dvou horkých, bolestivě nalitých pum, které se mi náhle objevily na hrudníku. Každý sebemenší dotyk je pro mě utrpením. Kojení Poppy není poklidné a plné něžného citu, jak jsem si představovala, je to divoký zápas s upírem, kterého nemůžu nikdy uspokojit.

„Dělá to špatně!“ naříkám, když se mi hladová a vzteky zrudlá Poppy kroutí v náruči a pláče. „Musí víc otevřít pusu!“

„Clare, uklidni se. Čím budeš rozčilenější, tím víc rozčílíš i ji.“

„Vůbec nepije! Umře hladu! Davina měla pravdu, budu strašná matka, vždyť ani nedokážu nakojit vlastní dítě...“

Marc, usazený na kraji nemocniční postele, mě obejmě kolem ramen a začne nás obě konejšit. „Jen na to musí přijít, stejně jako ty. Podívej, pohlad' ji po tvářičce, aby se k tobě přivinula. Takhle, vidíš?“

„Já tu mám prsa,“ vzlykám. „Jak jsi věděl, co máš dělat?“

„Mám pět sester a sedmnáct neterí a synovců. Něčemu jsem se od nich přiučil.“

„Měla bych to umět. Proč to neumím?“

„To se naučíš,“ uklidňuje mě.

Přesně jak Marc říkal, Poppy na to brzy přijde, jenomže v tu ránu mám bradavky popraskané a rozkousané do krve. Kéž bych si tak mohla říct o radu mámě! Jenomže to je jenom zbožné přání.

Marc mi na radu jedné ze zdravotních sester přinese studené kapustové listy. Rozmělním je a přikládám si je na nalitá prsa, jenže nic nepomáhá. Pokaždé, když se Poppy přísaje, málem křičím bolestí.

Konečně už ale svou dceru aspoň nakojím, i když to bolí. Svěho synka, který bojuje o život v nemocnici na druhém konci Londýna, jsem od jeho narození neviděla. Marc mi v mobilu ukazuje desítky jeho fotek, mně to ale nestačí. Toužím si ho pochovat. Vypadá tak maličký, i když ve skutečnosti přibývá rychleji než Poppy. Sestra s kojeneckou lahví dokáže mého syna zaopatřit líp než já svou vlastní dceru.

Pořád se nemůžu dát dohromady. V jednom kuse propukám v pláč a zapomínám věci, které vím, že umím. Vlasy mi vypadávají v celých chumlech, břicho mám vytahané jako pytel a samou strii a krvácím tak silně, že musím mezi nohama nosit obrovské vložky, tlusté jako matrace. Na hrázi mám osm stehů a hemoroidy velikosti kuliček hroznového vína. Dokonce mám oprýskaný lak na nehtech. Jsem matka ani ne čtrnáct dní a už vypadám zanedbaně.

Druhý týden v lednu Rowana nečekaně propustí z jednotky intenzivní péče, je zdravý a má dvě a tři čtvrtě kila. Zároveň Marcovi sdělí, že si mě může odvézt domů.

„Nejsem na to připravená,“ panikařím. „Nemůžu, ještě ne...“

„To zvládneš,“ usměje se na mě Marc a zacvakne dvojčata v sedačkách bezpečnostními pásy na zadní sedadla našeho Range Roveru. „Uvidíš, že ti bude mnohem líp, až budeš doma a všechno se vrátí do normálních kolejí.“

*Do jakých normálních kolejí? říkám si v duchu. Nic už nikdy nebude normální.*

Kdybych se tak aspoň mohla v noci pořádně vyspat a nabrat síly. Jenomže první noc, co jsme všichni doma, se dvojčata vzbudí o půlnoci, ve dvě, ve tři, v půl čtvrté, v půl páté. Poppy hladově pije, zato Rowan se mi v náručí celý rudý horečnatě kroutí, chce v puse cítit známou latexovou savičku lahve, ne tuhle neznámou, divnou teplou bradavku. Jsem zvyklá držet v rukách Poppy. Když v nich chovám Rowana, mám pocit, jako by to bylo dítě někoho jiného.

Marc to všechno zaspí. V šest hodin ráno se ke mně nakloní a políbí mě na tvář. Čelist má hladkou a čerstvě oholenou.

Unaveně a zmateně se opře o loket. „Ty jdeš do práce?“

„Musím, Clare. Už tak jsem tam kvůli péči o Poppy moc dlouho nebyl. Zrovna teď jednáme o velkém obchodu s evropskou...“  
Ke své hanbě se rozpláču.

„Miláčku, to nic, neboj se, všechno bude dobré,“ přisedne si ke mně na postel a palci mi stírá slzy z tváří. Připadá mi krásný a bezstarostný jako nikdy. „Jen se musíš trochu zaběhnout. Uvidíš, že až se ti některé věci zautomatizují, nebude to tak hrozné. Fran mi slíbila, že se za tebou během dopoledne zastaví. Zažila to sama třikrát, tak ví, jaké to je.“

„Vždyť nemáme nic připravené, nemáme tu dost plenek, jídla...“

„Drahoušku, všechno jsi připravila už před několika měsíci,“ zasměje se Marc. „Jo a mimochodem, nemohla bys mi koupit žiletky? Zapomněl jsem si je koupit a teď už musím běžet.“

Sotva za sebou zavře vchodové dveře, Poppy se vzbudí. Svým panovačným pláčem probudí i Rowana, takže se vyděšeně a zoufale rozvzlyká. Nejistě stojím nad jejich postýlkami a nevím, které z nich mám vzít jako první. Ještě nikdy jsem nebyla sama se svým synem. Nevím, co chce. Nevím, jak ho utěšit.

S provinilým pocitem zvednu Poppy.

„Nemůžu,“ hájím se před svým synem. „Nemůžu vás krmit oba najednou.“

Potýkám se s knoflíčky kojící noční košile, jednou rukou se snažím vyháknout košiček kojící podprsenky, jak spěchám, tak mi to nejde, a celou dobu se děším, že Poppy upustím.

Rowan se rozpláče o to víc. Prudce se nadechne, ale nevydechne, pusou má dokořán a víčka pevně semknutá v němém výkřiku. Obličej a rty mu začnou hrát domodra. Odtrhnu si Poppy od prsu, nevšímám si jejího rozhořčeného křiku. Šupnou si ji pod ruku, druhou vytáhnu z postýlky Rowana, stojím uprostřed pokoje s dvěma rozkřičenými novorozeňaty a nemůžu vyhovět ani jednomu z nich. Po tvářích se mi koulí slzy. Nevím, co mám dělat. Nevím, který krk nakrmit dřív.

Nějak nás všechny nasoukám do křesla na kojení, dvojčatům strčím pod hlavičky dva nesmyslně obrovské plyšáky, co dostala, aby si je neotlačila o překrásně vyřezávané područky z jasně červeného třešňového dřeva. (Proč jsem nekoupila radši mnohem

levnější polstrované houpací křeslo? Co je miminům po vyřezávaných ozdobách?)

Šoupnu si každé z nich na jednu stranu a zaklíním jejich malá horká tělíčka mezi sebe a křeslo. Nepřilíš šetrně jim přistrčím obličejíky ke svým vzdutým hnědým bradavkám. Poppy začne chá jako malé zvířátko a okamžitě se přisaje. Rowan se odvrátí a znovu hledá savičku lahve. Frustrovaně zasténám a nevybíravě mu bradavkou s kapkami mléka přejíždím po puse. Konečně začne sát. Zavřu oči. Poprvé v životě pocituji záchvěv porozumění pro svou matku.

Fran má zpoždění. Fran má vždycky zpoždění, což mě obvykle pěkně rozčílí – vždyť jde jen o to si to dopředu naplánovat –, dneska jsem ale za ten odklad vděčná. Je poledne a já se sotva stihla převléknout. Jak to zvládají jiné matky? Jak si vůbec stíhají dojít na záchod?

„Promiň, že jdu pozdě,“ líbá mě Fran na tvář. „Přistihla jsem na videochůvičce Kirsty, jak kouří, koza jedna. Nejradši bych ji na místě vyhodila, jenže to by nejspíš běžela za Rodem a náš rozvod je už takhle dost šílený.“ Rozváže si šátek a hodí ho přes zábradlí schodiště. „Drahoušku, vypadáš báječně! Jsi ohromně štíhlá! Kde jsou dvojčata? Nemohla jsem se dočkat, až Rowana konečně uvidím.“

„Nahoře. Spí.“

„Budu jako myška.“

Je nahoře dřív, než ji dokážu zastavit. Neochotně ji následuji do naší ložnice. Dvojčata spí vedle sebe, každé hlavou na jednu stranu, v těžkém staromódním kočárku, který jsme tam s Marcem včera večer vyvláčeli, protože v luxusních vzájemně sladěných postýlkách značky Simon Horne ve svém nově vymalovaném pokojíčku odmítají spát. Dokážu je uspat jenom tak, že je v kočárku drncám tak dlouho, až mě z toho brní ruce.

Jak se nad ně Fran nakloní, podlaha pod nohama jí zaskřípe tak hlasitě, až to se mnou trhne. *Spěte, spěte, spěte, spěte.*

„Clare, jsou kouzelní,“ vydechne.

„Teď zrovna ano.“

„Zlato, však já si moc dobře pamatuju, jaké to je,“ povzdechne si. „Vím, že se do toho člověk musí napřed trochu dostat, zvlášť když jde o dvojčata, ale brzy na to přijdeš. A vezmi si, jaké to má výhody, vyřídít děti takhle jedním vrzem, dvě za cenu jednoho. Možná, že kdybychom to takhle udělali i my s Rodem...“

„Dneska mi trvalo čtyři hodiny, než jsem nás všechny připravila,“ hlesnu zdrchaně. „Nejdřív jsem nakojila dvojčata, pak jsem je musela přebalit, a když jsem je po přebalení a převlečení na pět minut odložila, abych se mohla osprchovat, Rowan se rozplakal tak, až z toho poblíknal celý kočárek i svoje zrovna čisté oblečení, takže jsem musela převléknout peřinky v kočárku, podruhé převléknout Rowana a to už chtěla Poppy znovu nakojit. Pořád jsem pozadu. Neumíš si představit, jak je těžké nakojit dvě děti najednou. Rowan mi navíc prso odmítá, takže ho musím nutit v podstatě násilím...“

Najednou se rozeštkám. Přikryju si ústa dlaněmi, abych dvojčata nevzbudila.

Fran mě s pochopením vezme kolem ramen. „Clare, drahoušku, vedeš si skvěle,“ prohlašuje rozhodně. „Takhle se zpočátku cítí úplně každá. Měla jsi vidět mě, když se nám narodil Hector. Pokaždé, když mu jen trochu vyskočila teplota, jsem s ním letěla do nemocnice s přesvědčením, že je to zánět mozkových blan nebo něco ještě horšího.“

„Připadám si tak, tak neschopná...“

„Nejsi neschopná,“ skočí mi do řeči Fran. Vůbec mě nechápe. „Drahoušku, máš za sebou hrozně těžký začátek. Nikdy bych nečekala, že něco tak náročného zvládneš tak skvěle. Porodila jsi na ulici – pořád tomu ještě nemůžu uvěřit –, pak jsi z toho těžce onemocněla a navíc jsi chudinku Rowana celé dva týdny neviděla.“

„Mám pocit,“ říkám pomalu, „že mě nemá rád. Pokaždé, když si ho vezmu, tak se rozpláče.“

„Jistě že tě má rád! Jen si na tebe musí trochu zvyknout, no. Poslyš,“ odvádí mě pomalu dolů do obývacího pokoje a podává mi kapesník, „nechtěla by sis půjčit Kirsty? Mohla by ti sem chodit na pár hodin denně pomáhat, aspoň než se trochu zmátoříš. Imogen začala chodit do školky, takže má docela dost volného

času, a když ji hned při příchodu zkontroluješ, že u sebe nemá cigarety, je báječně výkonná. Mohla by ti sem chodit na pár hodin dopoledne, jakmile odvede děti do školy.“

„To jsi moc hodná, ale my to tu zvládneme sami,“ prohlašuju rychle. „Máš pravdu. Jen se musíme společně trochu zaběhnout.“

„Kdyby sis to rozmyslela...“

„Ne, díky,“ opakuji neústupně.

V nadcházejících týdnech však přicházejí okamžiky, kdy mám sto chutí potlačit svou hrdost a Franiny nabídky využít. Pro jedinou noc spánku bez buzení bych byla ochotná lézt po kolenou po skleněných střepech a vrazit si je do očí.

Rowan se ode mě bez boje nenapíše. V náručí se mi kroutí a přetáčí, prohýbá se do luku a kope nohama, jako by se mě chtěl zbavit. Poppy spokojeně saje, dokud s úsměvem na rtících ještě bílých od mléka neusne. Rowan po každém kojení blinká. Oblečení a vlasy jsou mi v jednom kuse cítit zvratky. Stydím se to přiznat dokonce i sama sobě, ale jsou okamžiky, kdy mám problém najít v sobě alespoň špetku náklonnosti ke svému synovi.

A pak ho ve třech týdnech skosí kolika.

Jasně že jsem o tom četla, jenže když se Rowan poprvé rozpláče prudkou bolestí, maličké břicho mu svírají křeče a nožičky má těsně přitážené ke křehkému tělíčku, nemám tušení, co mu je. S Marcem jsme šílění strachy, napadá nás zauzlení střev, zánět pobřišnice nebo něco ještě horšího. Když nám dětský lékař druhý den řekne, že je to kolika – „Stodenní kolika,“ prohlásí vesele, „nikdy netrvá déle než sto dní.“ –, znovu se rozpláču, tentokrát ale úlevou.

Tu noc brečí Rowan v kuse od jedenácti až do čtyř do rána. Dávám mu naprosto neúčinné kapky, hladím ho po zádech, masíruju mu břicho, mazlím mu nahé palečky u nohou. Křičí pořád dál. Odnáším ho dolů, aby se aspoň Poppy a Marc vyspali. Nakonec spolu vyčerpaně usneme na pohovce, ani jeden už nemáme sílu dál brečet. Ráno zaspím i Marcův odchod do práce. Večer se Marc rozhodne vyzkoušet Franinu radu a vezme Rowana na projíždku autem. Malý usne, sotva se dá auto do pohybu, a sotva s ním Marc vstoupí do dveří, je zase vzhůru.

Oba jsme vyčerpaní, ale jak Marc správně říká, má vedle toho ještě práci na plný úvazek, kterou si musí udržet. Jediná chyba by jeho společnost mohla stát miliardy. Řeknu mu, aby šel spát do pokoje pro hosty, aby se pořádně vyspal, a když souhlasí, mám mu to šíleně za zlé.

Když je dvojčatům šest týdnů, je ze mě chodící mrtvola. Motá se mi hlava z nedostatku spánku a je mi slabo z toho, jak se nestíhám ani najíst. V jednom kuse brečím. Zajímá mě jenom to, kdy si budu moct během dne urvat chvilíčku pro sebe, abych se mohla natáhnout. Sotva dvojčata zavřou oči, zavírám je taky. Budím se, když se budí ti dva. Nic kromě jejich potřeb pro mě neexistuje.

Nemám si o tom s kým promluvit. Všichni mají dojem, že to báječně zvládám. Nemají tušení, že se hroutím jak domeček z karet. Marcova matka měla během sedmi let šest dětí. Jak mám přiznat, že já nezvládnou ani dvě? Fran mě chápe, jenže má svůj vlastní život. Nemůžu ji zatěžovat svými problémy.

Zvládala bych to, kdybych měla jenom Poppy. Už teď prospívá celou noc. Kdybych měla jenom Poppy, nebyla bych tak unavená. Všechno bych stíhala, v práci bych se zase chopila otěží (Craig už se mi ani nenamáhá nechávat nějaké vzkazy, když mu na ně stejně neodpovídám). Byla bych lepší máma, dobrá máma. Taková ta máma, co na svoje novorozeňátko dělá kuky kuk a pusou mu fouká bublinky na bříško, místo aby se ve tři odpoledne potácela po domě ve flekaté noční košili. Kdybych neměla Rowana, mohla bych si to s Poppy užívat. S ní je to tak jednoduché. Od krmení do krmení vydrží čtyři hodiny, a když vejdu do místnosti, brouká blahem. Jsem už tak unavená a vystresovaná, je ze mě uzlíček nervů. Oba je šidím.

Kdyby se Rowanovi něco stalo...

Ne že bych si to přála. Je to můj syn. Jasně že nechci, aby se mu něco stalo. Ale... kdyby přece...

Na pouhý zlomek okamžiku, jak tak uprostřed noci, kdy všichni ostatní spí, a jen já přecházím sem tam po pokoji se svým řvoucím synem v náručí a nohy se mi podlamují únavou, podlehnu té myšlence a představím si svůj život bez něj. Byli bychom jen já, Marc a Poppy, dokonalá mladá rodinka. Jezdili bychom na výlety,



chodili krmít kačeny a na procházky do parku. Jenže tyhle jednoduché a obyčejné věci jsou teď naprosto mimo naše možnosti.

Poppy si zaslouží něco lepšího. Nemůžu říct, že by mi byl Rowan lhostejný, ale musím se řídit tím, co bude nejlepší pro Poppy. To jen kvůli tomu, že ji mám tak hrozně ráda, mě napadají tyhle odporné, šílené myšlenky.

Hodiny v chodbě dvakrát odbijí. S podivnou odtažitostí pohlédnu na naříkající novorozeně ve svém náručí. Nic necítím: ani smutek, ani radost, ani žal, ani hněv. Jsem na dně nekonečné propasti, utopené v hlubinách temného oceánu. Nic ke mně nemůže dolehnout. Sednu si na pohovku a opatrně ho položím vedle sebe. Z obou stran ho obložím polštáři, aby se nemohl skulit na zem. Už když to dělám, vím, že to nebude k ničemu. Pokud s ním nebudu chodit, bude řvát tak, až se z toho poblinká.

Stačí vteřina a nasadí ohlušující pláč.

Místo abych ho zvedla, sedím vedle něj a dívám se, jak brečí. Tvářičku má rudou a lesklou od potoků slz. Kdybych ho tam jen tak nechala, uřval by se doslova a do písmene k smrti? Nebo by pochopil, že to k ničemu není, a nechal toho?

Vzbudí Marca a Poppy. Potřebují se vyspat.

Člověk by si myslel, že na takový řev nemá dost velké plíce.

Pouliční lampa za oknem kreslí na podlaze pokoje oranžové halloweenské obrazce. Ve městě není nikdy úplná tma. Ani úplné ticho.

Pokoj je plný křiku. Synův nářek mi duní v hlavě, jako když vedle vás na červenou zastaví auto s tak vyhulenými basy, že ten zvuk spíš cítíte, než slyšíte. Sevřu područky pohovky tak křečovitě, až mi z toho zbělí klouby, ale vůbec si toho nevšímám.

„Nezlob se,“ říkám nevzrušeně, „ale už to dál nesnesu. Je toho na mě moc. A není to fér vůči Poppy. Chápeš to, ne? Není to fér vůči Poppy.“

A pak vezmu jeden z polštářů, abych s ním svého syna zadusila.

Essex Road č. 114, Islington  
Londýn NI 8LX  
(0207) 714 7885

1. března 2009

Paní C. Eliasová  
Cheyne Walk č. 97  
Chelsea  
Londýn SW3 5TS

Vážená paní Eliasová,

potvrzuji, že Jenna Kemenyová až do svého náhlého odchodu minulý měsíc pracovala dva roky jako chůva našich dvou dětí, Tatiany (2 roky) a Galena (3 roky). Svě základní povinnosti plnila po většinu času uspokojivým způsobem, i když v otázce pracovní doby nebyla tak flexibilní, jak bychom si bývali přáli. Také co se týče dochvilnosti, nebyl její přístup zcela bezproblémový. Hmotné potřeby dětí obvykle zajistila poměrně dobře, ne vždy ale dokázala dostát potřebám péče o nanané děti. V dětském pokoji se jí nedařilo nastolit přesný a jasně strukturovaný řád. Její svéhlavost se projevovala také tím, že odmítala vyhovět našemu nařízení, aby dětem dovolila projevovat jejich tvůrčí potenciál všemi způsoby, které si k tomu zvolí. Jakožto erudovaná psycholožka vím, že poškrábaný autolak lze snadno přestříkat, jakmile však někdo spoutá dětskou představivost, už nikdy nedostane taková křídla, jaká snad mohla mít.

Domnívám se, že Jenna bude pro vaše dítě jako chůva vyhovující. Pokud byste však svému dítěti chtěla dopřát poněkud podnětnější prostředí, doporučila bych Vám, abyste se neuzavírala dalším možnostem.

V případě jakýchkoli dalších dotazů se na mě neváhejte obrátit.

S přáním pěkného dne,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Margaret Hasselbachová', written in a cursive style.

PhDr. Margaret Hasselbachová

# 2

## JENNA

Na hnusnou kocovinu je nejlepší si pořádně zašukat.

Jak to tak vypadá, bude mě dneska bolet hlava jak blázen.

Přitulím se k Jamiemu a rukama ho obejmu kolem strnulých zad. Už ho znám, tak se ani nenamáhám mu říkat, že na tom nesejde.

Odtáhne mi prsty. „Přijdeš pozdě do práce.“

„Jamie...“

„Pokus se přijít domů včas.“

Jak se tak hrabu z postele, ložnice se se mnou pěkně točí. V koupelně se čelem opřu o chladivou obkladačku a se žaludkem na vodě přemýšlím, jestli znovu hodím šavli. Třeba by mi pak bylo líp. Rozhodně nejsem v stavu postarat se o dva rozmazlené fracky ujetých rodičů, co se radši neměli vůbec množit.

Než se stihnu osprchovat, je Jamie pryč.

Zametu střepy, co zbyly z jeho hrnku na kafe – jsou ještě teplé – a prsty přeježu po novém kráteru ve stěně ložnice. Jsou to už dva měsíce. Měl by to probrat s někým, kdo by mu dokázal pomoci. Nevím, jak dlouho to ještě dokážu sama zvládat.

Když dorazím k Hasselbachovým, Maggie už na mě čeká ve dveřích. Loupne po mně nevraživým pohledem a vrazí mi do náruče dvouletou Tatianu, která mi okamžitě plivne do obličeje.

„No, nemůžeš se jí divit,“ štěkne po mně Maggie. „Jdeš pozdě.“

Jasně, o tři minuty. Sleduju, jak Maggie důstojně sestupuje po schodech na chodník. Mám jí říct, že má sukni toho svého nóbl kostýmku zastrčenou do punčocháčů?

Tatiana na mě znovu plivne.

Kašlu na to.

Tříletý Galen leží natažený na podlaze obýváku a soustředěně sleduje seriál o mluvící houbě Spongebobovi. Vypnu mu televizi („Abychom si rozuměli, Jenno, naše děti nemají dovoleno sledovat televizi. Domníváme se, že to dětem škodí.“) Galen začne řvát a znovu si ji pustí. Znovu ji vypnu. Galen mě kopne do nohy a vrhne se po dálkovém ovládní. Postavím Tatianu na zem, seberu mu dálku a hodím ji na poličku, kam nedosáhne. Ten hajzlík zatahá malou za vlasy, převrátí hrací stůl s legem, práskne sebou o zem a začne se svíjet a hulákat. Zatím jde všechno normálně.

V kuchyni na mě čeká Maggiin obvyklý (hustě podtrhaný) seznam úkolů. Nechala mi ho na ručně tesaném domácím řeznickém špalku, zatížený prázdnou lahví od avokádového oleje. Chce mi tak nenápadně naznačit, že mám koupit nový.

Projdu si, co mě dneska čeká. „Vyzvednout věci z čistírny. Nechat ostříhat Tati (nezapomenout, že jí necháváme dorůst ofinku). Koupit nové boty Galenovi, v žádném případě ne kožené.“

Sakra. To znamená táhnout se do toho nóbl veganského krámu s obuví na druhém konci města.

„Koupit dárek Lotti k narozeninám (nic, co bylo vyrobeno v Číně). Toaletní papír. Drcený česnek. Filety z lososa v bio kvalitě 2x (čerstvé). Vyzvednout vzorek obkladu do koupelny. Pozor, ve 14:00 přijde opravář na myčku. Za žádných okolností (podtrženo třikrát) ho nenech odejít, aniž by ji opravil.“

„Myslíš, že čeká, že se s ním vyspím?“ říkám pak svojí nejlepší kamarádce Kirsty.

„Myslíš, že by to pomohlo?“

„Leda by byl na mrtvoly. Protože přesně tak dneska vypadám.“ Strčím si sluchátko pod bradu a roztrhnu druhý sáček s rozpustným Samaritanem. „Tu poslední tequillu už jsem si od tebe neměla nechat vnutit. Jsem už na tyhle akce moc stará.“

„Tak šoupni děti před televizi a na pár hodin se natáhni.“